

[Arbejdsministeren]

sket at præcisere, hvad der ligger i udtrykket »indirekte forskelsbehandling«, og vi mener altså, at vi er i fuld overensstemmelse med direktivets hensigt og forarbejder på dette felt ved at tage det med.

Og ville det overhovedet blive forstået, at vi kom med et lovforslag om ligebehandling på arbejdsmarkedet af mænd og kvinder, og at det fortsat skulle være muligt for en arbejdsgiver blot med henvisning til, at en kvindelig lønmodtager var gravid, da at hun kunne afskediges?

Med hensyn til ændringerne af funktionærloven siger fru Grethe Fenger Møller noget, som jeg er enig med hende i, at det må være naturligt, at den gravide underretter sin arbejdsgiver om sin graviditet. Jeg har sagt, hvis man kan løse det problem, vil vi gerne løse det. Men det er jo ikke det, der står i funktionærloven. Det, der er funktionærlovens bestemmelse, er, at denne underretning af arbejdsgiveren skal gives, for at arbejdsgiveren skal have mulighed for i tide at komme af med den pågældende lønmodtager. Hvis den kvindelige lønmodtager glemmer at fortælle sin arbejdsgiver det, så skal hun kunne bortvises uden videre varsel. Det er det, jeg har ønsket at ændre ved dette forslag om ændring i funktionærloven, og jeg kan ikke forestille mig, at fru Grethe Fenger Møller skulle være uenig med mig i dette.

Jeg forstår, at der er en splittelse i fru Grethe Fenger Møllers sind med hensyn til loyaliteten over for det konservative folkeparti på den ene side og det kvindepolitiske engagement, som vi alle er fulde af beundring over at fru Grethe Fenger Møller har påtaget sig, på den anden side. Jeg håber, at det er kvindepolitikeren Grethe Fenger Møller, som må vinde denne indre kamp.

Hr. Ebbe Carlsen vil jeg takke for et meget positivt og et meget konstruktivt indlæg. Det, hr. Ebbe Carlsen sagde, viser efter min opfattelse den meget fremskridtsvenlige holdning, som centrum-demokraterne altid har indtaget, når det gælder arbejdsmarkeds-spørgsmål og spørgsmål om fremskridt for lønmodtagerne på arbejdsmarkedet.

Til hr. Ole Henriksen vil jeg sige, at selv om man har et negativt forhold til De europæiske Fællesskaber og det europæiske samarbejde, synes jeg, at det er forkert at bruge en lejlighed, hvor EF rent faktisk kommer med noget, som er progressivt, noget, som er

med til at presse udviklingen frem, noget, som ganske vist ikke løser alle problemerne, men som selv hr. Ole Henriksen må erkende betyder et fremskridt, til at føre en generel polemik mod EF. De af os, som har været skeptiske over for EF-samarbejdet, har jo netop peget på faren for gennem EF-samarbejdet, at det nationale initiativ blev bremset. Men her ser man et tydeligt eksempel på, at et internationalt samarbejde er med til at presse nationale fremskridt frem. Og det synes jeg vi skal hilse velkommen.

Der er blevet rejst en række spørgsmål, som jeg mener er mere egnet til udvalgsarbejdet, herunder også det vanskelige spørgsmål om bevisbyrden i de tvivlstilfælde, der opstår ved administration af loven. Der er dog et enkelt synspunkt, som hr. Ole Henriksen fremførte, jeg gerne vil kommentere. Og det er spørgsmålet om lovgivningen i de øvrige nordiske lande.

Så vidt jeg er orienteret, overvejer Norge at gennemføre en lovgivning efter samme model, efter samme mønster som de forslag, vi her lægger frem i dag. I Sverige er man gået en anden vej, idet man dér har lavet en lovgivning til fremme af ligestilling, der tager sigte på foranstaltninger, som vi kan sammenfatte under overskriften »positiv særbehandling«, altså spørgsmål om kønskvotering i uddannelse og beskæftigelse osv.

Jeg vil gerne om det svenske forslag sige, at det vil også inspirere os i vores fortsatte arbejde, og lovforslaget her åbner jo netop mulighed for, at man kan fravige lovens hovedprincip om ligebehandling, når der viser sig muligheder for at lave eller behov for at lave det, der kunne kaldes positiv særbehandling.

Så siger hr. Ole Henriksen: hvad betyder disse ting med ligeløn og med ligebehandling egentlig? Kan de garantere, at der virkelig kommer praktiske resultater i overensstemmelse med de smukke hensigter? Jeg synes egentlig, at ligelønssagen er et godt bevis på, at der kan komme noget konkret ud. For hvad er der sket, hvis vi iagttager lønudviklingen på arbejdsmarkedet inden for de sidste år? At selv om kvinderne betragtet som gruppe stadig væk ikke er oppe på det samme lønniveau som mændene, har de haft en betydelig hurtigere fremgang i deres lønforhold, end der har været gældende for mændene. Jeg tror, at ligelønstanken her både på